

Firak

– Mücella Pakdemir · 15 Mart 2022

Eridi diye üzülme. Gök yine tohum atar,
Her renkten yağdırır karları üzerine.
Sen yine eldivensiz gel. Gel üzerime!
Sabun koksa bir yerden, kurdeşenim azar.
Köpüklü bir siluet düşer kayarak.
Kapı altından sürülen zarfta yazılıdır o köşe.
Açmadan bilirim ki kâğıt hâlâ bâkire.
Yama tutmazlar mı? Haaa! Onlar çok, çok geride...

Islık çalsan gelirim. Gelirim gelmesine de...
Oluk oluk kan beklenen “kısırak başı” memleketimde
Sırf bana inat bu sızan da ne?
İhtilâl mi? Erkenler dalda kaldı.
Oysa ısırganların içinden geçip gitmek vardı.
Bereketli tarlalarda yeşillenirken kargalar,
Olmadı! Sakatlanıp, kısırıldım. Açıkçası, kahpece...
Belki inanmayacaksın ama kediyi süte döktüm bu gece.
Üçayak sehpa ile denklemde kitaplar
Çözemedikleri hayvan katliamlarını tartışmaktalar.
Bilirim ki, beyhude!
İki milyon yaşındayken iskeletim,
Sırıtan yüzünde, adaletin çıldıratan haksızlığı.
Çürür, ne yapsam da, eşkâlîm örtülen perdelerinde.
Parmak kaldıran eski çocuk diyor ki: “Son kez dinle!
Tek ayak cezalarda iflâh olmasa da tabanlarım,
Yok yaz beni mağrur ateşkeslerde.”

.....
Ey sevgi!
Elma dersem çık.
Armut dersem yine çık.
İnan ki yokluğunda
Filler gibi acıktık.....

Mücella Pakdemir